

Sáng Tháng Mười Óng Ánh Những Giọt Sương Hối Khuya

Mùa Thu về hai tuần, đủ cho cây trút lá! Thành phố không còn quạ, chúng nhường cho mùa Đông!

Có quạ...bớt mênh mông, không quạ...buồn bát ngát. Cây có lá, đường mát...nhưng là chuyện hôm qua!

Chuyện hôm nay, gần, xa...hít hà xua cái lạnh. Người và người cố tránh chạm mặt nhau bắt tay!

Không có ai thơ ngây nói là không có dịch. Chuyện dịch ai cũng biết mà đừng nói, hay hơn?

Qua luôn đi qua luôn hồi mùa Thu hiu hắt! Tới đi tới rất thật hồi mùa Đông hàng năm!

Mùa Đông bên kia sông. Mùa Đông bên này núi. Chiều chiều thấy cọng khói nào bay lên cũng buồn...

Đó là cọng khói sương. Đó là tuyết sắp nở. Hơn hai tháng nữa nhớ là hết thêm một năm!

Thời gian qua âm thầm...

Dịch già tới ồn ã...

Không ai đi đâu cả (mà có đi...âm thầm!)

Ngăn cách và cách ngăn!

Sáu feet, giữ sáu feet! Khẩu trang và khẩu trang...

Nhìn kìa, trong nhà hàng, người ta ngồi xa cách!

Cứ hai người một vạch. Đứng hay ngồi...âm dương!

Không thể nói không thương cái cảnh đời kỳ cục!

Nhưng không thấy ai khóc...vì không ai thương mình!

Khóc là để chụp hình...cái gì cũng "kịch bản"!

Phi Nhung không sống nán để thấy đời...xót xa!

Tôi đang ngồi trước nhà. Áo ba lớp vẫn lạnh. Sáng tháng Mười óng ánh những giọt sương hối khuya...

Những giọt sương hối khuya. Một Buổi Về...không có!

Trần Văn Lệ

Sáng Tháng Mười Óng Ánh Những Giọt Sương Hối Khuya

Mùa Thu về hai tuần, đủ cho cây trút lá! Thành phố không còn quạ, chúng nhường cho mùa Đông!

Có quạ...bớt mênh mông, không quạ...buồn bát ngát. Cây có lá, đường mát...nhưng là chuyện hôm qua!

Chuyện hôm nay, gần, xa...hít hà xua cái lạnh. Người và người cố tránh chạm mặt nhau bắt tay!

Không có ai thơ ngây nói là không có dịch. Chuyện dịch ai cũng biết mà đừng nói, hay hơn?

Qua luôn đi qua luôn hỡi mùa Thu hiu hắt! Tới đi tới rất thật hỡi mùa Đông hàng năm!

Mùa Đông bên kia sông. Mùa Đông bên này núi. Chiều chiều thấy cọng khói nào bay lên cũng buồn...

Đó là cọng khói sương. Đó là tuyết sắp nở. Hơn hai tháng nữa nhớ là hết thêm một năm!

Thời gian qua âm thầm...

Dịch giã tới ồn ã...

Không ai đi đâu cả (mà có đi...âm thầm!)

Ngăn cách và cách ngăn!

Sáu feet, giữ sáu feet! Khẩu trang và khẩu trang...

Nhìn kìa, trong nhà hàng, người ta ngồi xa cách!

Cứ hai người một vạch. Đứng hay ngồi...âm dương!

Không thể nói không thương cái cảnh đời kỳ cục!

Nhưng không thấy ai khóc...vì không ai thương mình!

Khóc là để chụp hình...cái gì cũng "kịch bản"!

Phi Nhung không sống nán để thấy đời...xót xa!

Tôi đang ngồi trước nhà. Áo ba lớp vẫn lạnh. Sáng tháng Mười óng ánh những giọt sương hối khuya...

Những giọt sương hối khuya. Một Buổi Về...không có!

Trần Văn Lệ